

ה"ת 29296/05/14 - מתכות טמרה למסחר בע"מ, מחמוד המאם, גאנם אבו אל היג'א נגד משטרת ישראל - מרחב חוף

בית משפט השלום בחיפה

ה"ת 29296-05-14 המאם נ' משטרת מרחב חוף/מטה מרחב חוף - חיפה
תיק חיצוני:

בפני מבקשים	כב' השופט ערן קוטון
נגד משיבה	
1. מתכות טמרה למסחר בע"מ 2. מחמוד המאם 3. גאנם אבו אל היג'א	
משטרת ישראל - מרחב חוף	

החלטה

1. לפני שתי בקשות שנדונו במאוחד.

השתלשלות עניינים חריגה למדי הובילה לדין בבקשות הנוכחיות אשר הוגשו הן ע"י המשיבה והן ע"י המבקשים.

השתלשלות ההליכים

2. המשיבה ניהלה חקירה ביחס למבקשים ולמעורבים נוספים בגין עבירות מרמה, עבירות הלבנת הון ועבירות מס.

במהלך החקירה אף נעצרו מבקשים 2 ו-3 ובהמשך שוחררו בתנאים שכללו הפקדות כספיות וערבויות נוספות (להלן: "הערבויות").

במהלך החקירה נתפסו חפצים שונים לרבות המחאות דחיות (להלן: "ההמחאות") וניתנו ע"י בית המשפט צווים בנוגע לרכוש נוסף אשר לא ניתן לתפסו בעין (להלן: "צווי התפיסה") (כולם יכוננו להלן גם: "התפוסים").

3. המבקשים הגישו לבית המשפט בקשה להשיב לידיהם את ההמחאות אשר לטענתם נמסרו להם בגדרי עסקאות "לגיטימיות" והוחזקו על ידם כדין (ראו: ה"ת (שלום חיפה) 53947-01-14).

ההחלטה בבקשתם ניתנה ביום 20.2.14 במסגרתה דחה בית המשפט את בקשתם אך קבע "באם לא יוגש כתב אישום תוך ששה חודשים ממועד התפיסה, עשויה נקודת האיזון להשתנות".

על החלטה זו עררו המבקשים וביום 13.3.14 דחה בית המשפט המחוזי את הערר (ראו: ע"ח (מחוזי חיפה) 6824-03-14).

על החלטת בית המשפט המחוזי בקשו המבקשים לערור לבית המשפט העליון אשר דחה ביום 1.7.14 את בקשתם (ראו: רע"פ 2082/14).

4. עוד קודם למסירת החלטתו של בית המשפט העליון, הגישה המשיבה לבית המשפט "בקשה להארכת תוקף צווי תפיסת נכסים, רכוש וכספים", במסגרתה בקשה להאריך את תוקף ההחזקה בתפוסים ובערבויות ואת תוקף צווי התפיסה במאה ושמונים יום. זאת נוכח מורכבות החקירה והיקפה, ועל מנת לאפשר לפרקליטות המחוז לסיים טיפולה בתיק החקירה "כאשר הרכוש, הכספים והנכסים תפוסים על מנת לחלטם בסופו של ההליך המשפטי במידה ויוגש כתב אישום".

5. ביום 23.4.14, במעמד צד אחד, נעתר בית המשפט לבקשת המשיבה.

המבקשים הגישו בקשה לביטול ההחלטה שניתנה ביום 23.4.14.

לאחר מספר החלטות (וערר שהוגש על אחת מהן) התקיים הדיון בבקשת המבקשים ביום 16.6.14.

ביום 23.7.14 מסר בית המשפט את החלטתו.

בהחלטה זו קבע בית המשפט כי היה מקום לקיים דיון במעמד הצדדים "לכן דין ההחלטה (שניתנה ביום 23.4.14, ע.ק.) להתבטל".

בית המשפט אף התייחס ל"חלופת תפיסה" שהוצעה לצורך החזר ההמחאות ודחה אותה.

עוד קבע בית המשפט -

"נמסר לי בטיעוני הצדדים כי הנימוק שעד כה לא הוגש כתב אישום נעוץ בהיקף החומר הרב המשתרע על מספר רב של קלסרים (כ- 10 קרגלים על פי מכתב הפרקליטה). אכן מדובר בחומר רב היקף ויש לאפשר לגורמי התביעה לגבש מסקנה סופית. יחד עם זאת אין להיעתר מראש ואפריורית למלא הימים המבוקשים 180 יום. יש לקצוב זמן פחות ולו מהטעם של פיקוח של בית המשפט אודות פעילות הפרקליטות בתיק.

בשים לב לכך אני מקבל את הבקשה להארכת תוקף צווי התפיסה המפורטים בבקשה ומאריך את תוקף צווי התפיסה עד ליום 17.8.2014 [...].

[ההדגשה במקור, ע.ק.]

6. משלא הוגש כתב אישום ואף לא הוגשה בקשה להאריך את תוקף ההחזקה בתפוסים ותוקף צווי התפיסה והערבויות, פנו המבקשים, כך נטען, אל המשיבה ביום 18.8.14 בבקשה להחזיר לידיהם את התפוסים.

למחרת היום, בתאריך 19.8.14, פנתה המשיבה לבית המשפט בבקשה "להארכת תוקף תפיסת מוצגים, רכוש וכספים", היא אחת הבקשות מושא ההחלטה הנוכחית.

נימוקי בקשת המשיבה

7. בבקשתה טענה המשיבה, כי המבקשים פנו אליה בבקשה להחזר התפוסים (וליתר דיוק ההמחאות), נוכח החלטת בית המשפט מיום 23.7.14. אלא שהמשיבה לא היתה מודעת להחלטה שניתנה ביום 23.7.14 שכן ניתנה בהעדר הצדדים והיא לא קיבלה אותה. משכך המשיבה לא היתה ערה לכך שבוטלה החלטת בית המשפט מיום 23.4.14 בה הוארך תוקף ההחזקה, התפיסה והצווים במאה שמונים יום.

המשיבה סבורה, כי החלטת בית המשפט מיום 23.7.14 אינה חוסמת את דרכה מלהגיש בקשה להארכת תוקף התפיסה. לפיכך, כעת עותרת היא ליתן לה פרק זמן נוסף על מנת שפרקליטות המחוז תוכל לשקוד על תיק החקירה עב הכרס.

עוד ציינה המשיבה, כי פרקליטות המחוז העבירה לידיה מסמך השלמות חקירה אשר יש לבצע. ההשלמה בוצעה עד יום 10.8.14 למרות המצב הביטחוני אשר הקשה על ביצוע פעולות חקירה בתקופה זו.

משכך עתרה המשיבה להאריך את תוקף ההחזקה בתפוסים, צווי התפיסה והערבויות בשלושה חודשים נוספים, כאשר עד למועד הדיון "ישארו התפוסים, תפוסים".

8. בית המשפט קבע דיון בבקשת המשיבה ליום 24.8.14 ובהמשך נדחה הדיון ליום 25.8.14.

בהחלטותיו לא קבע בית המשפט דבר בנוגע לתוקף ההחזקה והתפיסה עד לקיום הדיון.

לאחר מכן, ביום 20.8.14, הגישו המבקשים "בקשה דחופה להחזר ערבויות בנקאיות".

זו הבקשה הנוספת מושא ההליך דנן.

נימוקי בקשת המבקשים

9. המבקשים ציינו, כי לצורך שחרורם ממעצר הופקדו שתי ערבויות בנקאיות. לטענתם, בית המשפט האריך את תוקף הערבויות עד ליום 17.8.14. משכך לא קיימת "כל סמכות להמשיך ולהחזיק בערבויות אלה" ויש להחזיר לידי המבקשים לאלתר.

טיעוני הצדדים בדיון

10. הדיון בבקשות התקיים כאמור במאוחד ביום 25.8.14.

במהלך הדיון טען נציג המשיבה כי הרכוש תפוס לצורך חילוטו העתידי, והערבויות ניתנו לצורך קיום תנאי השחרור.

כן ציין, כי המשיבה לא קיבלה את החלטת בית המשפט מיום 23.7.14 ורק לאחר פניית המבקשים בדק זאת במזכירות בית המשפט. לפיכך, למחרת הוגשה בקשתה.

נציג המשיבה הגיש לבית המשפט את מסמך ההשלמות שערכה פרקליטות המחוז והבהיר שלאחר ביצוען הוחזר תיק החקירה לפרקליטות המחוז.

לטענתו, ניתן "לעיין בהשלמות ולראות כי פני הדברים הינם להגשת כתב אישום, כך אני סבור. אחרת הפרקליטות לא הייתה נותנת כזאת רשימת השלמות".

11. ב"כ המבקשים טען, כי החל מיום 17.8.14 התפוסים מוחזקים שלא כדין והיה על המשיבה להחזירם במקום לבזות את החלטות בית המשפט. עוד ציין, כי בית המשפט לא הורה על עיכוב ביצוע החזרת התפוסים בעקבות בקשתה האחרונה של המשיבה. לפיכך החלטת בית המשפט מיום 23.7.14 שאישרה את הארכת תוקף התפיסה עד ליום 17.8.14 לא הותלתה בעובדה שנקבע דיון בבקשה שהגישה המשיבה.

ב"כ המבקשים ביקש לתת עדיפות לזכותם של המבקשים לקניינם ולפגיעה הבלתי מידתית בו.

עוד הדגיש את אורך התקופה בה נמנע מן המבקשים לקבל את רכושם כאשר התכלית לשמה נתפסו התפוסים אינה מצדיקה את הארכת התוקף לה עותרת המשיבה.

ב"כ המבקשים טען, כי בית המשפט החליט על הארכת התוקף עד ליום 17.8.14 ולא בכדי.

היה מקום לצפות כי במועד זה יוגש כתב האישום ולמצער היה על המשיבה להודיע אי מתי יוגש כתב האישום. לגישתו, אין לדעת כלל אם כתב האישום יוגש בסופו של יום והערכתו האישית של נציג המשיבה אף היא אינה קונקלוסיבית.

ב"כ המבקשים ער להשלמות חקירה שבוצעו לאחרונה, אך לדעתו הן אינן נוגעות לשאלות שבליבת המחלוקת כי אם לעניינים שוליים.

ב"כ המבקשים ביקש להתייחס בכובד ראש לעובדה שההמחאות ניתנו למבקשים בעטיין של עסקאות שאינן קשורות לביצוע העבירות הנטענות. אשר לערבויות, אלו ניתנו על מנת להבטיח התייצבות המבקשים להליכי החקירה ולדיוני בית המשפט. המבקשים התייצבו לכל חקירה ונענו לכל דרישה שהמשיבה הציבה בפניהם.

כן הפנה ב"כ המבקשים להחלטת בית המשפט מיום 20.2.14 לפיה עם חלוף ששה חודשים ממועד התפיסה, אמורה נקודת האיזון בין זכות הקניין של המבקשים לבין צרכי החקירה להשתנות.

12. למחרת יום הדיון העבירה המשיבה חומרי חקירה לעיון בית המשפט.

עסקינן בשמונה קלסרים עבי כרס האוחזים מסמכים רבים ותקליטורים.

בהמשך הועברה מעטפה הכוללת מסמכים נוספים אשר העתקיהם נמצאים בתיק החקירה.

דין והכרעה

13. עיינתי בנתונים הרבים שהונחו לפתחי ושקלתי טענות הצדדים.

14. על הוראות החיקוק אשר לאורן מוחזקים התפוסים עמדתי בהחלטה שניתנה ביום 20.2.14.

15. נפסק בבש"פ 6686/99 עובדיה נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(2) 464, בעמ' 470 -

"תפיסת חפץ והחזקתו בידי המשטרה, הן במסגרת הוראות חוק העונשין, תשל"ז1977- (להלן חוק העונשין) והן במסגרת הוראות הפקודה, כרוכה בפגיעה בזכות הקניין של הבעלים, המעוגנת כיום בחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו. עם זאת, יש ובנסיבות מסוימות נועדה תפיסתו של חפץ לקדם תכליות חשובות וראויות מבחינה חברתית ומשפטית. בין השאר, מיועדת התפיסה למנוע מבעליו להשתמש בחפץ לשם ביצוע עבירה; לשלול מבעלי החפץ, זמנית, או לצמיתות, חפץ שנעברה בו עבירה; להבטיח כי החפץ יוכל לשמש כראיה בהליך משפטי עתידי; לאפשר את חילוטו של החפץ על-ידי בית המשפט - בין השאר - כאלמנט מניעתי או עונשי במצבים המצדיקים זאת, ועוד. המחוקק קבע מספר מנגנונים שתכליתם להבטיח ככל שניתן את ההגנה על זכות הבעלים ולמנוע פגיעה שרירותית בה שלא לצורך. כך נקבעה בשני דברי החקיקה הנזכרים, הוראה, לפיה מוסמך שוטר לתפוס חפץ, רק אם יש לו "יסוד סביר להניח" שבחפץ נעברה עבירה או שעומדים לעבור בו עבירה. כן נקבעה מגבלת זמן בו מותרת שלילתו של החפץ מידי בעליו והחזקתו בידי המשטרה. במקרים מסוימים נדרשת התערבות שיפוטית על ידי צו המתיר את המשך החזקת התפוס. כן רשאי הטוען לזכות בחפץ לבקש מבית המשפט להורות על החזרתו, ובית המשפט מוסמך להורות מה ייעשה בחפץ.

תפיסת חפצים והחזקתם בידי המשטרה וכן חילוטם על ידי בית המשפט נבחנת לאור תכליתן של הוראות הדין הרלבנטי, הזכויות המהותיות והאינטרסים השונים המשמשים בזירה. כל זאת במסגרת העקרונות הכלליים של השיטה. בכל מקרה יש לערוך איזון ראוי בין ההגנה על הזכות הקניינית של הפרט לבין האינטרס הציבורי שבמניעת ביצוע עבירות בעזרת חפצים המאפשרים את ביצועם".

כן נקבע שם בעמ' 471 -

"לא הרי תפיסת חפץ כהרי המשך ההחזקה בו. המשך החזקת החפץ בידי המשטרה, כך נקבע, יש בו כדי לפגוע בזכות הקניין של הבעלים, מעבר לפגיעה שנגרמה לו כתוצאה מעצם התפיסה. לפיכך, לא די שתפיסת הנכס נעשתה בעילה מבוררת אלא יש לבחון אם הפגיעה נעשתה לתכלית ראויה ואם המשך החזקת החפץ בידי המשטרה אינו פוגע בבעל הזכות בנכס במידה העולה על הנדרש".

בעמ' 475 -

"סעיף 35 תוחם זמן של שישה חודשים להחזקת המשטרה בנכס התפוס וקובע כי בתום שישה חודשים יוחזר החפץ לאדם התובע זכות בו, אם לא הוגש משפט נגדו בו צריך החפץ לשמש ראיה, או אם לא ניתן צו לפי

עמוד 5

סעיף 34. בהעדר אחד משני אלה "תחזיר המשטרה את החפץ לאדם אשר מידיו נלקח". לבית המשפט סמכות - מכוח סעיף 35 - "על פי בקשת שוטר מוסמך או אדם מעוניין", להאריך את תקופת ששת החודשים בתנאים שיקבע. נראה, כי הארכה כזו איננה יכולה להיות לצמיתות ועליה להינתן לזמן מסוים, לתכלית מסוימת ומטעמים ראויים. למשל, כאשר החקירה לא נסתיימה או שטרם הוחלט אם יוגש כתב אישום נגד מי שהחפץ נתפס בידו, או שקיימת מחלוקת באשר לזהות בעל הזכות בחפץ וכיוצ"ב. ככלל, יש להגיש בקשת הארכה בתוך התקופה שהארכה מבוקשת, בענייננו, תוך שישה חודשים. עם זאת, ניתן להאריך תקופה זו גם אם זו הוגשה לאחר חלוף תקופת ששת החודשים".

ובעמ' 477 -

"סעיף 35 מורה לנו, כי המחוקק קצב פרק זמן של שישה חודשים שאחריו אין המשטרה רשאית להמשיך ולהחזיק בתפוסים. אם המשטרה מבקשת להמשיך ולהחזיק בהם או לחלטם או להשמידם, עליה להזדרז ולפנות לבית המשפט במהלך ששת החודשים מאז התפיסה ולבקש את המשך החזקת התפוסים ולהראות כי הדבר דרוש למטרה ראויה המצדיקה שלילתם זמנית או לצמיתות מבעליהם. לא עשתה כן במהלך ששת החודשים, רשאית המשטרה על פי סעיף 35 לבקש אורכה ובית המשפט יתננה אם ישתכנע שאכן קיימים נימוקים המצדיקים זאת. במהלך ששת החודשים ובתקופת הארכה אם ניתנה, אין מניעה לפנות לבית המשפט בבקשה לפי סעיף 34".

על רקע עקרונות אלו בחנתי את בקשת המשיבה.

16. בדוננו, נתפסו התפוסים כדין והוחזקו כדין במהלך ששה חודשים מיום התפיסה.

בקשה להחזר ההמחאות נדחתה והשגות המבקשים לערכאות גבוהות יותר נדחו בהקשר זה.

ביום 23.4.14 האריך בית המשפט את תוקף ההחזקה והתפיסה במאה שמונים יום, היינו עד ליום 22.10.14 (או בסמוך), אך החלטה זו בוטלה. בסופו של דבר הוארך תוקף התפיסה וההחזקה עד ליום 17.8.14.

אכן, כטענת המבקשים, החל מאותו שלב, מיום 17.8.14, הוחזקו התפוסים שלא כדין.

אלא שהדבר קרה, לטענת המשיבה, שלא בידיעתה.

קשה לקבל טענה זו שכן המשיבה היתה צד לדיון שהתקיים בבית המשפט ביום 16.6.14.

עיון במערכת "נט המשפט" מעלה כי ההחלטה נשלחה למשיבה.

כשלעצמי סבורני, כי היה על המשיבה לנקוט בפעולות אקטיביות על מנת לברר אם ניתנה החלטתו של בית המשפט. החלטת בית המשפט אומנם לא ניתנה בסמוך לדיון, אך ניתן היה לעשות לברור העניין, למצער בשיחה טלפונית אחת לשבוע לאחר קיום הדיון.

כך או כך, משנודע למשיבה על החלטת בית המשפט מיום 23.7.14 פנתה מיידית בבקשה להאריך את תוקף ההחזקה

והתפיסה ואף בקשה לאפשר לה להמשיך בתפוסים עד לקיום הדין.

אומנם בית המשפט לא נתן החלטתו בהקשר לסיפא של בקשת המשיבה, אך לא מן הנמנע כי הדבר נעשה מבלי משים.

מכל מקום, אין מחלוקת כי הבקשה הוגשה לאחר המועד לגביו האריך בית המשפט את תוקף ההחזקה וצווי התפיסה, אם כי בסמוך לו.

17. כמפורט לעיל, קבע בית המשפט בהחלטתו מיום 23.7.14 מועד על מנת לבחון את התנהלות המשיבה ואת קצב התקדמות ההליך.

כלשונו: "ולו מהטעם של פיקוח של בית המשפט אודות פעילות הפרקליטות בתיק".

עיינתי ארוכות בחומר החקירה שנאסף לאחר יום 23.4.14 ובחנתי את פעולות ההשלמה שביצעה המשיבה בהתאם להנחיות הפרקליטות.

עיון בחומר שנאסף אל תיק החקירה מעלה כי במהלך הימים בהם הוחזקו התפוסים לא קפאה המשיבה על שמריה ולא חדלה מלקדם את החקירה בשקידה סבירה, תוך נקיטה בפעולות חקירה רבות ומקיפות. עם תום ששת החודשים הראשונים, וכל עוד עמדה בתוקף החלטת בית המשפט מיום 23.4.14, פנתה המשיבה אל פרקליטות המחוז וזו הנחתה אותה לבצע השלמות לא מעטות. המשיבה שינסה מותניה ולמרות הקושי לבצע פעולות חקירה בימים בהם נדרשה לסייע לכוחות הביטחון, ביצעה פעולות חקירה לא מעטות על מנת להשלים את כל הנדרש ולבסס את התשתית הראייתית אשר התגבשה במהלך החקירה.

18. ציינתי כבר בהחלטה שניתנה ביום 20.2.14 כי יש בראיות שנאספו כדי לבסס חשד סביר לביצוע העבירות שיוחסו למבקשים וחשד זה התעצם במהלך החקירה.

איני רואה לנכון לקבוע אם יש די בתשתית הראייתית כדי לבסס "ראיות לכאורה" להוכחת האשמה והאם די בראיות שנאספו כדי להקים "סיכוי סביר להרשעה". עם זאת, ברי כי המשיבה לא ישבה בחיבוק ידיים ועניינם של המבקשים לא נזנח או נדחק לקרן זווית. ההיפך הוא הנכון.

תיק החקירה מונח כיום על שולחנה של פרקליטות המחוז, ומשוכנע אני כי אף פרקליטות המחוז לא תבטל זמנה לשווא ותתייחס במלוא הרצינות, ובמהירות המתבקשת, אל חומר החקירה, בפרט נוכח הפגיעה הממשית בקניינם של המבקשים, פגיעה הנמשכת תקופה ארוכה מאוד.

ניתן אף לקבוע כי מצויים אנו כיום "בישורת האחרונה", אם כי אין לקבוע שמסמך ההשלמות שהוגש הינו בבחינת "הצהרת תובע".

כפי שטען ב"כ המבקשים, הפרקליטות טרם גיבשה עמדתה, למרות הערכתו האישית של נציג המשיבה.

עסקין בחומר חקירה רב ובשאלות משפטיות סבוכות למדי.

19. משאלו פני הדברים, סבורני, כי התפוסים השונים עדיין מוחזקים בחזקת המשיבה לתכלית ראויה.

באיזון בין זכויותיהם של המבקשים לבין צרכי החקירה ואפשרות חילוט עתידית, יש מקום לקבל את בקשת המשיבה בכל הנוגע לתפוסים, אך בה בעת להגביל את תוקף ההחזקה בזמן.

20. אני מוצא לנכון להאריך אפוא את תוקף ההחזקה ואת תוקף צווי התפיסה לצורך הגשת כתב אישום עד ליום 1.10.14.

ככל שלא יוגש כתב האישום יוחזרו התפוסים למבקשים ויבוטלו צווי התפיסה.

21. שונים הם פני הדברים ככל שמדובר בערבויות ובכספים שהופקדו לצורך שחרור המבקשים ממעצרם.

בהקשר זה דומני כי יש ללמוד הלכה מן הפסיקה שעסקה בתוקפן של ערבויות לאחר שחלפו 180 יום ולא הוגש כתב אישום או בקשה להארכת תוקף הערבויות.

לעניין זה, גם אם מבלי משים לא נתבקשה הארכת התוקף, נקבע בפסיקה כי הערבויות פוקעות מעצמן גם ללא החלטה שיפוטית. כן נקבע כי לא ניתן לבקש להאריך תוקף הערבויות לאחר פקיעת תוקפן, בניגוד לאמור ביחס לתפוסים כמפורט לעיל.

22. המועד שנקבע בענייננו הוא 17.8.14.

יש לראות במועד זה כמועד מקביל למועד המציין את חלוף מאה ושמונים הימים. הארכת תוקף הערבויות היתה אמורה להתבקש אפוא במהלך התקופה וקודם למועד הנ"ל. המשיבה טענה כי לא היתה מודעת להחלטת בית המשפט מיום 23.7.14.

צינתי לעיל, כי טענה זו קשה לקבל שכן ניתן היה לנקוט בפעולות אקטיביות על מנת לברר קיומה. מכל מקום, סבורני כי אין לקבל את בקשת המשיבה שהוגשה לאחר שחלף המועד הנקוב בהחלטת בית המשפט.

23. בהקשר זה דנה הפסיקה בפרשנותו של סעיף 58 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו - 1996.

בבש"פ 962/01 רבינוביץ נ' מדינת ישראל, פ"ד נה(3), 529 בעמ' 534 נקבע -

"לשונו של הסעיף היא ברורה וחד משמעית. נקבע בו כי יש לבית המשפט סמכות להאריך את תקופת הערובה ותנאי השחרור בערובה בתוך תקופת הערובה. הסעיף דן, אפוא, בסמכויות הארכה לתקופה מוגבלת אשר קבע המחוקק. בית משפט זה כבר נתן דעתו לפרשנות הסעיף בהחלטתו של השופט ברק בבש"פ 78/91 ועקבין נגד מדינת ישראל, פ"ד מה(2) 127, 129 אשר קבע:

"דעתי היא כי עם תום 180 הימים מתום שחרורו בערובה ומשלא הוגש כתב אישום או הוארכה תקופת

הערובה מופטרים החשוד וערבו מהערובה בלא כל צורך בפעולה משפטית כלשהי (הפטר 'אוטומאטי')."

לפיכך, המחוקק לא הותיר בידי בית המשפט שיקול דעת להאריך ערובה ותנאים לשחרור כתום המועד הקבוע בחוק. [לעניין זה ראו גם: בש"פ 3001/91 בינקין נ' שנהב (לא פורסם)]. למעשה, נוסח הסעיף מדגיש כי מדובר בהארכת התנאים ולא בחידושם ולעניין זה אף נקט המחוקק בכפל לשון. לא זו בלבד שהמחוקק נקט בביטוי "להאריך" את תקופת הערובה, והארכה היא תמיד, מעצם טיבה, בתוך תקופת התוקף של העניין נשוא ההארכה, אלא אף נאמר במפורש כי הארכה זו תעשה "בתוך תקופת הערובה".

[...]

בסעיף 58(א) לחוק קבע המחוקק את האיזונים הנראים לו כראויים בין הגבלת החירות והחופש האישי של חשוד לבין הצורך באכיפת חוק ובקיום הליכים תקינים. הסמכות לקבוע תנאי ערובה היא סמכות הכוללת גם הגבלה על חופש התנועה של חשוד, גם סמכות לפגוע בזכותו החוקתית לצאת מן הארץ ובדרך כלל גם פגיעות נוספות הנוגעות לזכויותיו הקניניות. בכגון אלה הטלת מגבלות על חירויות הפרט, אין לפעול אלא על פי ההסמכה המפורשת של המחוקק. האפשרות של בית המשפט לפעול מכוח "סמכותו הטבעה" היא מצומצמת רק לאותם מקרים בהם עולה הסמכות בקנה אחד עם הוראות החוק וכאשר היא מתחייבת מתפקידו של בית המשפט בבואו לתת תוקף לתכלית החקיקתית".

[ההדגשות אינן במקור, ע.ק.]

[ראו לעניין זה גם: בש"פ 4586/06 חלידו נ' מדינת ישראל (22.8.06), וכן: בש"פ 2066/13 ישראל נ' מדינת ישראל (25.4.13)].

24. בדוננו, כאמור לעיל, הורה בית המשפט כי תוקף הערבויות יוארך עד ליום 17.8.14.

המשיבה הגישה את בקשתה ביום 19.8.14, לפיכך בצדק ציינו המבקשים בבקשתם מיום 20.8.14 כי הערבויות מוחזקות ללא סמכות.

הבקשה להמשך תוקף הערבויות היתה אמורה להיות מוגשת לפני יום 17.8.14 ומשלא הוגשה פקע תוקף הערבויות. משפקע תוקפן לא ניתן "להאריך" את התוקף לאחר מכן. כן יוער שהבקשה היא להאריך את תוקף הערבויות ולא להורות על חידושן.

נוסף לאלה, אין להתעלם מן הטענה המוכחת בראיות לפיה המבקשים לא ניסו להתחמק מהליכי חקירה והתייצבו בכל עת שנדרשו. משכך, באיזון הנדרש בין זכות הקניין לתכליות לשמן הופקדו הערבויות, יש לתת את הבכורה בשלב זה לזכות הקניין.

כך או כך, ומבלי לקבוע מסמרות, לא מן הנמנע כי באם יוגש כתב אישום, תקום עילה נפרדת וחדשה להורות למבקשים להפקיד ערבויות אשר יבטיחו התייצבותם לביור דין.

סוף דבר

25. אני מוורה על המשך החזקת התפוסים ועל הארכת תוקף צווי התפיסה עד ליום 1.10.14.

כן אני מורה על החזרת הסכומים שהופקדו לצורך שחרור המבקשים ממעצרים למפקידים, ועל פטור הערבים מערבותם.

המזכירות תשלח החלטתי לצדדים ותוודא קבלתה

(תשומת לב המזכירות כי המבקשים היו מיוצגים ע"י עו"ד י. גולדברג ואילו המשיבה היתה מיוצגת ע"י מר י. יקירי)

תיק החקירה (לרבות מסמך ההשלמות) יעמדו לרשות המשיבה לאחר תיאום עם המזכירות והעוזר המשפטי.

ניתנה היום, ה' אלול תשע"ד, 31 אוגוסט 2014, בהעדר הצדדים.